

Sobre l'escenari, en Toni Falset espera el moment de començar el concert. Estrena el teclat Nord Electro 4, l'instrument que desitjava.

S'eixuga unes gotes de cervesa que li mullen l'escassa barba d'una setmana i respira sorollosament pel nas, concentrat. Somriu a un grup de noies que se'l miren a peu d'escenari. La calor i la llum dels focus l'incomoda, està suant, la camisa neta que s'acaba de posar se li enganxa a la pell. La nit és xafogosa.

El grup de versions dels setanta–vuitanta Cool-dolla enceta l'Espurnes Concerts davant de més de nou-centes persones. El director d'aquest festival els ha demanat *Absolute Beginners* de David Bowie. Fa un petit discurs dient que espera que visquem amb il·lusió renovada aquestes nits de festa, que la música ens projecti espurnes d'esperit juvenil, principiant.

Les primeres notes que en Toni arrenca del teclat el traslladen a l'adolescència. *No res per oferir-te*. La veu del cantant l'envolta. Els dits llargs acaricien les tecles. La melodia s'escampa per la Barceloneta. *No res a proposar*. Es ruboritza pensant en les actuacions de l'institut d'ara fa nou o deu anys, davant les companyes de classe, noies com les que el miren a uns metres de l'escenari. *No porto ambigüitats*. La sensació agradable quan alguna persona propera admira el que estàs fent .

Dret rere l'instrument, amb la camisa blau clar de les grans ocasions, no fa música davant d'un grapat de persones que estan de festa. No. S'ha submergit en un mar de notes que l'abracen i el condueixen cap a la

rebel·lia i els dubtes de la joventut, cap a la incertesa del futur. *Només soc principiant.*

La tornada de la cançó li provoca el neguit dels primers petons a la boca. *Si la nostra cançó d'amor, pogués volar sobre les muntanyes.* Dels primers contactes sexuals, aquelles tardes inacabables esperant l'hora de trobar-se amb la Clàudia. *T'estimo absolutament.* Els dits li tremolen en l'últim acord i alguna nota desafina. *Igual que a les pel·lícules.* Un somriure forçat i tremolós se li dibuixa a la cara, respira alleujat amb els aplaudiments finals mentre mira els companys de grup. Espera una recriminació que no es produeix.

La resta del concert passa amb rapidesa. Després de superar els nervis incomprensibles que acaba de patir, els dits caminen com si tinguessin voluntat pròpia. Toca amb rigorositat i fredor, com un autòmat; mentre la seva ment transita per escenaris del passat.

El concert s'acaba amb *Purple Rain*, com sempre. En Toni té el costum de guardar el material de seguida, però en aquest cas es queda parat. Obnubilat, mira sense veure la gent que comença a marxar.

—Toni, desperta!! Desendolla el teclat i el meu ampli —En Carles, el guitarrista i líder del grup, el rescata de la lluna on transita.

Es posa en marxa. Mentre recull el cable del micròfon, sent encara la veu d'en David Jones, el cantant del grup, barrejada amb l'original de David Bowie. Pensa que curiosament tots dos es diuen David i són anglesos. Però sap que el músic desaparegut fa pocs mesos era una persona molt preparada i compromesa amb la seva feina, mentre en Jones és un

tabernacle. No endreça mai res, com en aquest moment, que està fent un canuto i passa dels altres músics.

Enrotlla el cable amb cura. Recorda la seva mare quan el renyava per deixar escampat al mig de l'habitació el primer teclat que va tenir. “Els cables de música són delicats, s’han d’enrotllar bé, sense replecs”.

—Semblaves drogat mentre tocaves. —En Carles interromp de nou el seu somieig.— I ara també sembla que estàs a la lluna...Tot i això, la cançó d’en Bowie ha sortit prou bé.

—Sí. M’he sentit especial. Com si visqués la història des de dins. —La veu profunda d’en Toni sona més enigmàtica que de costum.— Fent servir un símil mariner, he sotsobrat en un mar iniciàtic fins a arribar a la platja de la joventut. M’he emocionat.

L'alçada de l'escenari permet veure la platja. Quan es gira per buscar l'horitzó que la nit ha fet desaparèixer, somriu amb timidesa. Sotsobrar... Iniciàtic... Potser ha sonat pedant. Ho ha dit amb una seguretat que ratlla la ridícula.

—Que cabró! Què t’hi han posat a la cervesa? — Pregunta en Carles.

—Res! —Contesta en Toni, avergonyit.— De totes maneres vaig a donar un vol per la platja. Em sento diferent.

—No vens a fer un toc?

—No. —Taxatiu, s’acomiaada dient-li que ja descarregarà l’instrument demà.

S'allunya trepitjant la sorra amb cura, com si hagués d'alentir el ritme. Les cames llargues dintre els texans descolorits s'aturen breument cada dos passes i arrossegueu un instant el peu esquerra, marcant el segon i el quart temps del compàs quaternari de la música rock, al ritme de la cançó de Bowie. Passes erràtiques que el condueixen prop del silenci de les ones, només sent les notes del seu teclat una vegada rere l'altra.

L'impacte de l'aigua als peus el frena. L'onada li ha amarat les sabatilles esportives. Reacciona amb un crit, però la fredor de l'aigua el capbussa a una nit del passat i es queda palplantat un pas enrere.

Recorda una festa a la platja de Sant Feliu de Guíxols el juliol del dos mil deu, quan va fer quinze anys. Jugant amb els companys a prop d'onada, esperant fins a l'últim moment per evitar l'escomesa de l'aigua. Algú el va fer ensopegar i es va mullar de dalt a baix. Es va allunyar del grup i es va treure la samarreta molla per intentar refer-se. Llavors ella es va apropar, aquella morena de cabells llargs, guapíssima, amb aquell somriure que li posava el cor a tres-centes pulsacions. Li va acostar una altra tovallola, ajudant-lo a recuperar-se. Les mans es troben... Vine. Clàudia. Sí. Un buit a l'estómac. La remor constant de les onades. Sent el seu cos tremolós sota l'abraçada de la Clàudia. S'estrenen. Olor a claredat aquell caramel de menta que ella menjava. Panteixa quan els llavis d'ella busquen els seus, per besar-los, i li pren un bocí del caramel que ronda, trapella, per la boca. Després, lentament tatua sobre el seu coll petons de sal i de menta.

—TONI!!!

El crit el sobresalta retornant-lo a la realitat, es gira espordit fent un pas en fals i cau a l'aigua.

Xipolleja dintre l'aigua intentant sortir amb celeritat per no mullar-se, moviments inútils que no li estalvien sortir amarat.

—Clàudia! —exclama sorprès— Com... ? Què... ?

—Encara tens el costum de banyar-te vestit? —la Clàudia trenca la sorpresa amb ironia.

Llavors el condueix amb els companys de festa i li dona una tovallola. Li presenta la seva parella i uns amics, i el convida a cervesa de la llauna que està bevent.

Però en Toni no l'escolta, està ancorat a la platja de Sant Feliu vuit anys enrere. Recorda cada detall de la cara en penombra de la Clàudia. La pell adolescent, els ulls foscos que brillen quan aixeca la vista i la lluna repinta el seu somriure. Incapaç d'articular paraula, reflexiona sobre l'estratègia de seducció que ha d'utilitzar. No és conscient del temps que ha passat des d'aquella nit a Sant Feliu. No s'adona de la realitat. Li sembla que demà tornaran a veure's, que continuaran amb la seva història d'amors adolescents. No pot entendre que aquella relació està morta i enterrada, juntament amb els anys de batxillerat.

La Clàudia li explica que ha fet biologia a la universitat de Girona, que està fent un màster a la central i que viu amb en Martí. Ell no entén res, només reacciona quan la Clàudia li fa dos petons d'acomiadament.

—Quan ens tornarem a veure? —En Toni crida quan ella està a unes passes.— Clàudia!!

Ella l'observa amb cara de no entendre res i es posa a caminar allunyant-se. No mira enrere.